

Kovia kokenut roska

Oli pimeää, kylmää ja kosteaa. Syksy oli jo pitkällä, puissa oli hyvin vähän lehtiä ja nekin putoaisivat ihan kohta, Lari oli kavereittensa kanssa ulkona. Kirkonkellot soivat ja Lari katsoi älypuhelintaan, puhelimesta näkyi lukema 0.00 Larin kavereiden oli aika lähteä. Kun kaikki olivat lähteneet Lari suuntasi kauppaan.

Hänellä oli nälkä joten hän osti pussin joka oli täynnä pullia. Pussi jossa pullat olivat oli ihan tavallinen muovipussi se oli läpinäkyvä puhdas ja jopa kaunis, jollain tavalla. Kun kaikki pullat olivat syöty Lari harkitsi muovipussin viemistä roskiin mutta hän ajatteli että eihän se niin tärkeää ole. Eihän yksi muovipussi ketään haittaisi. Niinpä hän heitti pussin asvaltille ja lähti kotiin. Pian sen jälkeen Lari unohti tapahtuneen eikä yhtään ajatellut mitä oli tehnyt, mutta muovipussi nimeltä Pete jonka Lari oli heittänyt sen sijaan makasi märällä asvaltilla tajuamatta mitä oli tapahtunut. Pete oli toivonut koko surkean muovipussin elämänsä aikana että olisi päässyt kierrätykseen ja sen jälkeen uuteen käyttöön mutta nyt hänet oli heitetty maahan. Kaiken lisäksi hänellä oli kylmä, ja hänessä oli reikä. Hän ei keksinyt muuta vaihtoehtoa kuin alkaa itkemään. Hän itki koko muovisen sydämensä pohjasta. Hänellä oli ollut yksi toive joka ei koskaan toteutuisi.

Seuraava aamuna Lari heräsi niinkuin yleensäkin arkipäivinä. Hän pukeutui mustaan huppariin ja sinisiin repaleisiin farkkuihin hän Harjasi hampaat ja kävi vessassa. Lari tömisteli portaita alakertaan, äiti odotti Laria keittiössä. Äiti katsoi Laria vihaisesti ja kysyi:

- Missäs sitä ollaan oltu?
- Mistä puhut äiti? Lari kysyi.
- Tiedät kyllä mistä minä puhun, äiti tokaisi.
- en ollut missään tänä yönä, nukuin vain sängyssäni, Lari valehteli.
- Kenkäsi eivät olleet rapussa, eikä takkiasi näkynyt missään, äiti luetteli
- hyvä on, olin kavereiden kanssa ulkona, Lari huokaisi
- Äiti, olin vain ihan hetken ulkona, Lari selitteli.
- Sanoinhan että et saa olla myöhään ulkona! äiti huudahti.

Koitti pitkä hiljaisuus.

Yhtäkkiä äiti vilkaisi puhelintaan ja sanoi iloisesti:

- tänään käsittelette ympäristöopin tunnilla kierrätystä.

Laria se ei voinut vähempää kiinnostaa, hän vain toljotti ikkunaa ja tuhahti turhautuneesti.

Kun Lari pääsi koululle hän laittoi vaatteensa naulakkoon ja käveli luokan ovelle. Lari koputti luokan ovea, Valma avasi hänelle oven ja katsoi häntä skeptisesti.

-Kas kas, opettaja sanoi.

Opettaja vilkaisi kelloa ja sanoi kyllästyneesti:

-taas myöhässä, oliko tällä kertaa kadonneet kengät, tulipalo vai aiotko keksiä jotain muuta

-olin kiipeämässä puuhun kun kuulin kauhean pamauksen, pelästyin pamausta ja putosin puusta, Lari valehteli.

- vai niin, opettaja sanoi turhautuneesti.

Kaikki kikattivat.

Laria nolotti mutta hän käveli pulpettinsa ääreen ja otti kirjat esiin.

Opettaja katsoi luokkaansa vakavasti ja alkoi puhua:

-tiedättekö lapset kuinka hirvittävän paljon me länsimaiset ihmiset tuotamme jätettä?

Puhuessaan opettaja heijasti valkokankaalle kuvia joissa rannat oikein tulvivat roskista, Larin katse suuntautui muovipusseihin jotka joko kelluivat vedessä tai lojuivat rantahiekalla. Maisema oli alakuloinen, surullinen ja jopa pelottava.

Samaan aikaan toisaalla...

Äkkiarvaamatta virinnyt tuulenpuuska oli singonnut Peten yläilmoihin. Pete haukkoi henkeään kun tuuli riuhtoi häntä kuin mikäkin koira. Yhtäkkiä tuuli paiskasi hänet suoraan auton tuulilasia päin. Pete näki kuinka kuskin kädet tärisivät ja silmät suurenivat. Kuski pyöritteli rattia hätääntyneesti, ja auto alkoi liukua hallitsemattomasti kohti piennarta. Epäonnisen kuskin matka olisi epäilemättä päättynyt lähimpään ojaan, ellei uusi tuulenpuuska olisi taas temmannut Peteä mukaansa. Kuski sai viime hetkellä autonsa oikaistua ja Pete-parka jatkoi poukkoilevaa matkaansa.

Koulun loputtua Lari istui kotona tekemässä ympäristöopin läksyjä, hän mietti rantoja ja meriä jotka olivat täynnä roskia ja jätettä. Lari kävi roskiksella katsomassa miten yhdessä roskapöntössä oli muoviva ja toisessa kartonkia oli myös lasi- ja sekajäte. Hän ajatteli miten pienillä teoilla oli yhdessä suuri vaikutus.

Sillä välin...

Pete kiiti kuin raketti merta kohti, hän sulki silmänsä ja toivoi että osuisi vaikka roskikseen, mutta turha toivo. Hän syöksyi hyytäviin aaltoihin. Aallot kieputtivat häntä, hän kuuli vain kauheaa suhinaa korvissaan ja tunsu kuinka vesi virtasi hänen masuunsa. Hetken Pete mietti että kyllä tästä selvitään mutta yhtäkkiä hän tunsu veitsenterävien hampaiden iskeytyvän ruumiiseensa. Eipä aikaakaan kun hän tajusi joutuneensa hauen limaiseen ja löyhkäävään vatsaan.

Seuraavana aamuna

Vettyneeltä villakankaalta ja vanhalta kalalta lemuava partasuinen kalastajajoukko perkesi levän liukastamalla kalliolla aamuista kalansaalistaan. Hän tarttui kalan veren tahrinalla kourallaan komeaan haukeeseen. Tottunein ottein hän viilsi kalan vatsan auki ja se mitä hän näki kangisti hänet täysin.

- Jo on aikoihin eletty! Muovipussi, ja vielä mojovan hauen sisällä! hän karjaisi ja viskasi Peten voimalla lähimpään puskaan

Muutamaa tuntia myöhemmin

Lari veti sadetakkia koulun aulassa päälleen mietteliäänä. Hän astui koulun pihalle roskapussi ja pihdit kädessään ja asteli päättäväisesti yläkoululaisten oleskelunurkkaan puhdistukseen paikan sieltä aina löytyvistä tupakantumpeista matkalla hänen katseensa osui muovipussissa rimpuilevaan säihkyvänsiniseen lintuun. Lari säntäsi pelastamaan lintua.

Lähemmäs päästyään hän oivalsi mitä kauheuksia oli tehnyt.

- Tuohan on se minun pois heittämani pussi! Lari huusi.

Kädet täristen hän irroitti pussin kauniista siivekkästä.

- Sehän on kuningaskalastaja! joku huudahti hänen selkensä takana. Se oli Valma. Lari katsahti maassa epävarmasti seisovaa satumaisen sievää lintua. Valma tarkasteli lintua häkeltyneenä ja kohotti sitten katseensa Lariin sanoen: Lari, minä olen hyvin ylpeä sinusta. Kuningaskalastaja on todella harvinainen ja sinä pelastit niistä juuri yhden.

Jälkisanat

Larista tuli myöhemmin suuri luonnonsuojelija ja hän myös innoitti muita nuoria toimimaan samoin. Pete pääsi kierrätykseen ja hänen toiveensa toteutui: hänestä tuli kestopuovista valmistettu kolehdinkeruuastia, johon kerättiin lahjoituksia Itämeren suojelemiseksi.

Sen pituinen se.

